

Bogdan Dimitrijević – Cican

Bogdan Dimitrijević i Ljubiša Lučić

Rodjen je 8.1. 1932 godine u Banjaluci, otac Aleksandar i majka Danica. Otac Bogdanov je bio član Mlade Bosne i 1914 je bio osudjen na 3 godina zatvora usled članstva u organizaciji, te prvu godinu služi u logoru u Bosni a druge dve u Gracu, Austougarska, te 1917 izlazi iz zatvora.

Postaje prodavac srećaka i jednom je dobio premiju na lutriji pa postaje "gazda".

Kupuje u Banjaluci gde su živeli dve kuće i neki plac. Bogdan je bio najmladji od tri brata (Hristifor i Ljubomir, obojca stariji), pa u to vreme dobija guvernantu, koja je bila katoličke vere i jako pobožna, pa je Bogdana redovno vodila u katoličku crkvu uz dozvolu oca. Interesantno da je Bogdan je do svoje četvrte godine govorio "Hvaljen Isus" sto će se sticajem okolnosti preplesti sa događajima na početku rata.

Kada su Nemci ušli u Banjaluku i kad je stvorena Nezavisna Država Hrvatska (tkz NDH) braća Gutić (Blaž i Viktor) postaju šef policije u Banjaluci (Blaž), a Viktor poglavnik za BIH koji organizuje ubijanje Srba i transport Srba za Jasenovac. Ustaše su članove Mlade Bosne prve ubijale kao i cele njihove porodice, medjutim interesantan detalj se desio gotovo neverovatnim sticajem okolnosti. Otac Aleksandar je, kada je dobio premiju na lutriji, pozajmio novac braći Gutić koji ne vraćaju novac, ali kao vraćanje usluge pomažu ocu da pobjegne iz Banjaluke sa porodicom, daju mu furgon da smesti pokućstvo, i propusnice, te cela porodica beži za Beograd.

U Beogradu za vreme okupacije nije bilo lako te Bogdan svedoči o tim crnim danima, kada ga je sudbina spojila sa potonjim trenerom našeg kluba Strahinjom Alagićem: „Alagić mi je spasao život za vreme okupacije. Nedićeva vlada je davala proglas, da će se prodavati filatelističke marke, pa ko dođe do njih, može da ih kupi i preproda. Imao sam 11 godina. Stvorio se ogroman red od početka Takovske, četvoro u redu, sve do Palmotićeve. Kad su otvorili kapiju cela masa jurne kao sumanuta, stvori se neviđeni stampedo koji me je potpuno ostavio bez daha. Mislio sam da je kraj! A onda me je neko uhvatio za pazuh i stavio na svoja pleća. Bio je to Braca Alagić, čija je porodica kao i moja izbegle iz Bosne.”

BSK (OKK Beograd) 1951 godina

S leva na desno

Ljubiša Lučić
Ratko Kašanin
Bogdan Dimitrijević
Aleksandar Popović
Mihajlo Kladarin
Dragoljub Glišić
Aleksandar Hristić
Mića Marinković
Bane Stanković

Posle rata omladina je počinjala da se bavi sportom i Bogdan je prvo igrao stoni tenis kao početnik, uglavnom u omladinskim centrima. Na jednom turniru na DIF-u vec u prvom zvaničnom meču Bogdan je izgubio od stonoteniskog početnika jer je po sopstvenim rečima imao neverovatnu tremu i ništa mu nije polazilo za rukom. Odmah nakon toga je shvatio da individualni sport nije za njega već da mora da se bavi kolektivnim sportom gda će imati pomoć drugih i naći mesto gde može da doprinese.

Bogdan i Aleksandar Gec

Glišić i Bogdan

“Prvi dodir s košarkom sam imao 1945, na DIF-u, na koji me je odveo brat Hristifor koji je trenirao sa Zvezdom, u prvom timu (nadimak mu je bio Cican, te su Bogdana zvali mali Cican). Imao sam 13 godina. Dok su oni trenirali, dali su mi loptu da pucam na koš. Kad se završio trening, Nebojša Popović mi kaže: Mali dođi ti opet da igraš! Dok smo se vraćali kući, kažem bratu: Vidiš da me Nebojša zva; a on kaže: Znaš zašto – zato što si trapav, pa da umru od smeha!”

Bogdan šutira

Kladarin, Glišić, Bogdan

Iz tog vremena ostao mu je u sećanju prvi značajniji međunarodni meč u Beogradu koji je odigran 11. maja 1946, na turniru koji je organizovala Crvena zvezda, a tim u koji su bile uprte sve oči bio je bugarski Septemvri za koji je igrao čuveni košarkaš Veselin Temkov, koji je do tada već imao 40 nastupa u dresu Bugarske. Bio je to pravi sportski spektakl za tadašnje prilike, tim pre što su to bili prvi noćni susreti, pošto je Crvena zvezda već imala reflektore na Kalemegdanu.

Pored Bugara, Zvezde i Metalca, učestvovao je i Student. Bogdan Dimitrijević, koji je u to vreme bio član mlađih kategorija Crvene zvezde, i danas se živo seća Temkova i njegovih majstorija... "Temkov je izvodio horog, što je za nas bilo veliko otkrovenje. Puca a ne gleda u koš!"

U Zvezdinom juniorskom timu proveo je od 1945. do 1949 (osvaja dva omladinska prvenstva Srbije), a kad je prerastao juniore, prelazi u BSK (Metalac). Trenirali su na platou kod crkve Svetog Marka. Trener im je bio Mihajlo Krnjić Krnja, a u timu su bili Kašanin, Denić, Lučić, Nešić, Kladarin, Glišić... „Išao sam u srednju tehničku kad je stupila na snagu Rezolucija Informbiroa, 1948. godine. Kao porodica delili smo sudbinu mnogih porodica tog doba, kada je bilo mnogo izbeglica, gde je stalno bio nekakav lov na državne neprijatelje. Živeli smo od prodaje tatinih srećki... U klub sam stigao u vreme kad je promenio ime u BSK. Imao sam nepunih 18 godina.

Za vreme okupacije Cican završava 4 razred osnovne škole i upisuje se u I Mušku gimnaziju da bi nakon završetka 4 razreda gimnazije upisao srednju tehničku školu Petar Drapšin. Zbog potrebe privrede za stručnim kadrovima program u školi je bio podešen za trogodišnje školovanje i svi koji su završavali školu su upućivani preko državnog sekretarijata na rad po celoj Jugoslaviji.

BSK (OKK Beograd) 1952. godine

9 Lučić Ljubomir, 8 Dimitrijević Bogdan, 14 Jovanović Slavoljub, 10 Tošić Milan, 12 Marinković Mića
6 Glišić Dragan, 11 Kostić Pavle, 3 Kladarin Mihajlo, 4 Skenderović Bartul, 7 Stanković Bane
13 Popović Aleksandar

Cican je dobio rešenje da ide u Kragujevac. U to vreme Cican je iz Zvezde prešao u BSK, a svi klubovi su tada vodjeni od visokih političkih rukovodilaca. Kako je želeo da ostane u Beogradu, Cican se javio predsedniku kluba sa željom da ga rasporedi negde u Beogradu i već sutradan je raspoređen u radio industriju Nikola Tesla u Beogradu.

Već u prvoj sezoni, 1950, BSK završava na četvrtom mestu, iza Crvene zvezde, Partizana i Ljubljanskog Železničara. Igrao je kod Krnjića, ali smatra da je najbolje partije pružao kada je Aleksandar Nikolić (sa kojim je igrao 1951 u BSK) preuzeo vođenje tima 1952 godine.

Tada je osetio prvi put neku korist od bavljenja košarkom. Aca Nikolić mu je rekao da ode kod sekretara kluba Mome u prostorije kluba koje su bile preko puta Beograđanke, ugao Njegoševe i Maršala Tita.

“Kažem Momi da me je poslao Aca, a on će na to: „Ušao si u spisak u hranarinu!” A to je bilo 2,000 dinara, pola inženjerske plate! Te 1952. Aca me je baš forsirao, bio sam standardni prvotimac, bio sam drugi strelac tima sa 7,3 poena po utakmici u toj sezoni.

Trenirali smo na DIF-u, igrali smo i na Tašmajdanu, a povremeno nas je trenirao jedan Amerikanac koji nam je ostavio sve što je imao kad je odlazio. Ja sam dobio štof za odelo što je onda bilo malo bogatstvo.“ Od početka sezone sam igrao u prvoj postavi i sa Lućicom i Banetom Stankovićem sam činio okosnicu tima”.

BSK (OKK Beograd) 1953 godina

Gornji red samo igrači: Marinković, Tošić, Pavlović, Jovanović, Rajković, Kladarin
Donji red: Nešić, Erkić, Lučić, Dimitrijević, Popović, Tomić, Alagić

Dolaskom Brace Alagića minutaža mu se smanjila, već tada prednost dobijaju Lučić i Erkić koji su bili viši i čvršći. Iz tog vremena najradije se seća kad su igrali u Milanu, 1953. godine. “Tamo smo otišli u magacin kod tetke Zore. Ceo tim uđe u veliku sobu, gde su bili šušlavci, materijali za pantalone, košulje, obuća... Izbezumili se, jer toga nije bilo u Beogradu. Za mene je bilo čudo kad sam pre toga video da Soko ima patike „superge”. Kad se završila sezona 1953, Sveta Šaper me je vrbovao za Partizan. Dobio sam stalnu ulaznicu za Dom armije, što je u ono vreme bila velika stvar. Tu su bili premijerni besplatni filmovi, bilijar, razne druge stvari te od 1954 do 1956 igram za Partizan”.

Bio je solidan centar, tako da ga je na jednom turniru u Ankari, Braca Alagić uvrstio u studentsku reprezentaciju Jugoslavije. “Bio sam visok 189 cm, kad se vozim tramvajem, u njemu svi za glavu niži. Čitav narod je bio nizak...”

Koristio je sigurne pozicije za šut, pa kako nije postizao koševе, a treneri su samo gledali ko je strelac, bio je prilično hendikepiran u igri i pored za to vreme izuzetne visine.

Stoje s leva: Milan Tošić, Pavle Kostić, Bogdan Dimitrijević
Čuče s leva: Mihajlo Kladarin, Božidar Pantić i Milorad Erkić

Za BSK (OKK Beograd) Bogdan je igrao od 1950 do 1953 godine, ukupno 4 sezone, nastupio je na 51 utakmici i postigao 188 poena.

“Korać me je odvikao od košarke. Ja sam ga držao dok sam igrao za Partizan. Bio je klasa iznad svih nas. Nisam bio košgeter, već asistent i igrač zadatka u odbrani. Imao sam zadatak da čuvam Koraća koji je imao duže ruku od svih. Na utakmici na Kalemegdanu protiv OKK Beograda dobio sam zadatak da čuvam Koraća koji je još bio junior OKK Beograda. Sekao mi je lopte, nemilice me je punio da sam počeo da ga udaram, štipam, vičem: „Maši, maši!“ Kažem mu ja usred utakmice: „Izvini, ali moram da te bijem!“ A on mrtav ladan, bez trunke ljutnje: „Neka, neka Cicane, samo me vi udarajte.“ Tako, zahvaljujući Žučku, prestanem da igram košarku i završim Tehnološki fakultet. U Partizanu sam završio karijeru, 1956, a imao sam tek 24 godine. Moja supruga Nada nastavila je porodičnu tradiciju u OKK Beogradu, igrajući u njemu do 1958. godine”

Posle godine provedene u industriji Cican upisuje tehnološki Fakultet u Beogradu koji završava 1958 godine. Kao student fakulteta nije morao da ide u vojsku u tom periodu pa se posvetio sportu, tako da je odlazak u vojsku odložio po završetku studija i u Kruševcu služi vojni rok od 1959 do 1960 godine.

Po povratku iz vojske počinje da radi u fabrici Rotor u Beogradu (godinu dana), zatim odlazi u Merimu iz Kruševca (godinu dana), vraća se u firmu Jabuka iz Pančeva (godinu dana), pa radi u projektnom birou (godinu dana) da bi se zaposlio u Rafineriji Pančevo kao šef laboratorije gde ostaje sledećih 20 godina.

Nakon Rafinerije odlazi u Beogradski vodovod gde radi do penzije u koju odlazi 1992 godine.

Bogdan i supruga Nada imaju sina i ćerku koji imaju po dvoje dece i interesantno je da unučići treniraju košarku u OKK Beogradu.

Bogdan i supruga Nada Dimitrijević sa predsednikom OKK Beograda Aleksandrom Miloševićem u prostorijama kluba u Zdravka Čelara na prijemu 2019 godine